

[Morten Lange.]

faktisk ikke, og hvis ministeren bare vil lade være med at gøre det, så gør det ikke noget, det står i loven; man skal så bare huske, at det skal altså ikke bruges, og følgelig kan vi lade være med at sætte det ind.

Der er altså efter min opfattelse, hvad angår det første punkt, en ganske betydelig uklarhed over kompetencefordelingen i forbindelse med studieplanernes udfærdigelse. Det vil være noget, som man skulle granske temmelig meget i, før man fik klarhed over det. Det er højst sandsynligt, at man skulle gøre det anderledes især nu, hvor vi har så frygtelig mange højere læreanstalter, der overlapper hinanden. Men blot at udstede fuldmagt til, at ministeren kan gøre et eller andet, løser ingen problemer, det giver ingen styringsregler, det giver blot håbet om, at ministeren til hver en tid vil have en god idé, og den skal så formodentlig som andre gode ideer lutres ved en demokratisk proces, som jo knebtes er forudset her.

De to første sager har altså ikke det store perspektiv i sig, og der er ikke skygge af grund til at tro, at det er sådan foranlediget, at ministeren har stillet forslaget.

Så kommer der disse ulykkelige mindretalsbeskyttelser. Jeg har fornemmelsen af, at dette folketing gør alt, hvad det kan for at polarisere de studerendes valg til de forskellige styrende organer ved næsten at pålægge dem en lov om, at de skal arrangere sig i mere eller mindre politiske grupper. Det har aldrig været styrelseslovens idé. Det hænder rundt omkring, det er da klart, og man gør alt, hvad man orker, lovgivningsmæssigt, for at gøre det mere så. Og dette forslag, som er en mindretalsbeskyttelse bygget oven på én, som i forvejen efter min mening var ekstrem med de særlige mandatfordelingsregler, den havde, vil naturligvis fremme mulighederne for en polarisering blandt de studerende. Jeg kan ikke rigtig forestille mig, at det er noget varmt ønske hos ministeren, men det vil det.

Det mærkelige ved det er, at så overser ministeren åbenbart ganske det, som jeg anser for at være af langt større betydning, nemlig at der bortset fra en eventuel polarisering blandt de studerende, blandt de forskellige fag, der skal vælge til de forskellige ledende organer, er ganske glimrende og udmærkede faglige årsager til opdeling i repræ-

sentationsområder, og nu har vi altså fået os lagt til rette rundt omkring efter, at det skal være to. All right, det har ladet sig gøre de fleste steder, selv om det kunne være besværligt, men nu skal det altså være 3. Det er for nærliggende en vittighed, når jeg siger, at det er trekantet, for det er det. Det er simpelt hen at genere lærernes repræsentationsmuligheder på en måde, som ministeren sikkert ikke har tænkt på, men som altså er konklusionen. Jeg tror, det er langt mere vidtgående så, og jeg er helt sikker på, at de studerendes organisationer nok skal finde frem til interessante måder at omgå den trepattede gris på, hvis den bliver institueret. De omgik den forrige, denne her kan og omgås. Lad os dog glemme den paragraf, som jeg går ud fra er sat ind for at genere lærernes fornuftige dispositioner.

Og så kommer altså denne vidunderlige paragraf derefter om pengene, som jeg nok må sige helt overser den kendsgerning, at enhver højere læreanstalt igennem lange tider har haft et studenterråd, som har en lang række funktioner. Nu giver man nøjagtig samme støtte til en hvilken som helst politisk konstellation, der måtte opstå, hvis den ellers bliver valgt. Jeg forstår ikke, at et parti og en regering, som er udgået af noget, som har med fagbevægelse at gøre, nogen sinde kan fremsætte et forslag af den art. Hvis det er kendt i Landsorganisationen, så vil de i hvert fald forvente, at der ikke kommer tilsvarende konsekvenser inden for deres område — så har jeg vist sagt det særdeles blidt.

Endelig spørgsmålet om at give dobbelt stemmeret til lærere i studienævnene. Dette er særdeles letsindigt, dette er udemokratisk, det er nok en af de ringeste måder man kunne lave ændringer på.

Jeg skal med alle disse venlige bemærkninger håbe, at dette lovforslag vil få den skæbne, jeg tilsagde det, og blive en provokation til en saglig behandling af dette vigtige spørgsmål og ikke til en serie af overilede forslag.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Styrelsesloven skal ændres, det er det væsentlige og vigtigste for kristeligt folkeparti. Vi har hørt i dag fra tidligere ordførere, at man, da man vedtog den styrelseslov, vi har nu, havde opnået enighed om den, og derfor